

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **S. D.**
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem AK Hradec Králové, Šafaříkova 666/9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, čj. OAM-90/ZA-ZA11-K09-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. Správní orgán považoval z průběhu správního řízení za prokázané, že hlavním tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice je jeho obava,

že by mohl být na Ukrajině zavražděn z důvodu, že na svém blogu publikoval příspěvky, zaměřené proti Rusku. Jako další důvod pak uváděl obavy z neznámých osob, které jeho a manželku po jejich přestěhování do Zakarpatské oblasti neustále sledovaly, a z ruských agentů v řadách SBU, která se o žadatele a jeho manželku zajímá.

3. Žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí na str. 3, že vycházel z výpovědi žalobce, jeho manželky T. N. a dále z informací, které shromáždil za účelem posouzení politické a bezpečnostní situace, též situace o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, tedy v zemi původu žalobce. Po provedeném řízení žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se politicky nikdy neangažoval, ani neměl v tomto směru žádné problémy se státními orgány, správní orgán proto neaplikoval § 12 písm. a) zákona o azylu, na str. 4 – 9 žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaný vyargumentoval důvody, pro které neshledal ani azylovou relevanci pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b). Neshledal ani důvody, hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 cit. zákona, na str. 11 – 18 se pak podrobně zabýval odůvodněním neudělení doplňkové ochrany, zejména hodnocením závažnosti žalobcem sděleného možného ohrožení ze strany obyvatel západní Ukrajiny, ohrožení v místě původního bydliště manželů i zprávami žalobce o ekonomických a dalších podmínkách v místech přesídlení, které konfrontoval se shromážděnými podklady. Žalovaný zdůraznil, že v daném rozsahu posuzoval individuální situaci žalobce, tuto podrobil třístupňovému testu, jehož zásady vycházejí z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) čj. 5 Azs 28/2008 ze dne 13. 3. 2009, shledal, že žalobce nesplňuje zejména třetí podmínku ohrožení v případě návratu do vlasti, neboť situaci v zemi původu nelze považovat za totální konflikt, ohrožující nebezpečím vážné újmy každého civilistu.
4. Následně se žalovaný podrobně vyjádřil k otázce vnitřního přesídlení, kdy konfrontoval žalobcem sdělené skutečnosti s podklady a informacemi, které byly ve věci shromážděny a rovněž s dosavadní judikaturou NSS.

II. Žalobní argumentace

5. Žalobce namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to v ustanovení § 3, §§ 50 a 52, které spatřoval v nedostatečném zjištění věci, nedostatečném opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů. Žalovaný je přesvědčen, že splňuje podmínky § 14a zákona o azylu.
6. Žalobce je přesvědčen, že jeho tvrzení byla žalovaným bagatelizována, k jejich hodnocení si žalovaný vyhledal výhradně informace, které lze stavět proti jeho argumentům. Žalobce proto odkazuje na spisový materiál, z něhož vyplývají dostatečně vážné důvody pro udělení azylu. Správní orgán tak porušil zásadu pečlivého přihlížení ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo. Pokud by tak žalovaný učinil, zcela jistě by musel žalobci udělit alespoň doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, protože je ohrožen jeho život civilisty a lidská důstojnost z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K danému ustanovení žalobce připomněl, že je potřebné naplnit následující podmínky: žadatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu, nachází se mimo zemi svého původu, má důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí v zemi původu, hrozí mu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, nemůže či není ochoten využít ochrany své země (selhání ochrany v zemi původu), a nevztahuje se na něho vylučující klauzule. V případě žalobce

dle jeho přesvědčení absentuje v napadeném rozhodnutí podrobnější rozbor naplnění těchto podmínek.

7. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný považuje zřejmě za stěžejní otázku posouzení možnosti využití vnitřního přesídlení, kterou se již opakovaně zabýval NSS, např. v rozhodnutích ze dne 24. 1. 2008 (4 Azs 99/2007), či 11. 9. 2015 (2 Azs 147/2015), z nichž plyne, že při posuzování tohoto problému je nezbytné zhodnotit především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení a je nutné se zabývat jeho dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska jeho bezpečnosti, respektování a zajištění základních lidských práv. Kumulativní naplnění podmínky dostupnosti jiné části země, účinného řešení pronásledování či vážné újmy v původní oblasti, neohrožení žadatele navrácením do původní oblasti a naplnění minimálního standardu ochrany lidských práv pak předpokládá i rozhodnutí ze dne 28. 7. 2009 (5 Azs 40/2009).
8. U informací, které sdělil žalobce o svém pobytu na Ukrajině po přesídlení lze dospět k závěru, že žalovaný při jejich hodnocení těžil pouze z vlastních podkladů, tímto postupem však porušil zásadu rovnosti zbraní. Situace vnitřně přesídlených osob se dle přesvědčení žalobce nijak výrazně nezlepšila, existují faktické bariéry, spočívající ve společenské diskriminaci, občané z východní Ukrajiny tak prakticky nemají možnost získat reálně přístřeší či zdroj obživy, občané ze západní Ukrajiny v nich spatřují viníky války a nechtěnou konkurenci na pracovním trhu za situace, kdy dramaticky rostou ceny základních životních potřeb. UNHCR v daném problému spatřuje hlavní překážku možného naplnění kritéria rozumnosti vnitřního přesídlení. Žalobce je přesvědčen, že u jeho osoby kriteria efektivnosti a dostupnosti vnitřní ochrany naplněna nejsou. Garantovaná pomoc často není v praxi reálně dosažitelná, přesídlené osoby jsou zbaveny politických práv, podléhají pravidelným kontrolám úřadů a čelí nepřiměřeným těžkostem při přístupu k základním veřejným službám. Jsou vyčleněny ze společnosti, čímž je bezvýchodnost jejich situace a závislost na vnější pomoci prohloubena. Žalobcovy zkušenosti toto potvrzují, negativní vztah společnosti k vnitřně přesídleným osobám podporují i někteří představitelé státu. Konečně, žalobce je přesvědčen, že by mohlo dojít k zhoršení jeho sociálního i ekonomického statusu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 4. 9. 2018 vyplývá popření oprávněnosti žalobních námitek, žalovaný je přesvědčen, že žádné ustanovení správního řádu či zákona o azylu neporušil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce při pohovoru, shromážděné informace o zemi původu. V neposlední řadě pak argumentoval rozsáhlým odůvodněním svého rozhodnutí ve věci. Je přesvědčen, že skutečný stav věci zjistil dostatečným způsobem, případ žalobce posuzoval ve všech souvislostech a zabýval se všemi, žalobcem sdělenými skutečnostmi. Pro hodnocení věci byly zaopatřeny potřebné podklady a objektivní informace. Po zhodnocení žalobcem uváděných skutečností s výše uvedenými podklady dospěl žalovaný k závěru, že mezinárodní ochranu udělit nelze, neboť ve smyslu §§ 12 – 14b) zákona o azylu k tomu nebyly shledány žádné důvody.

10. Za tvrzený důvod žádosti žalobce o mezinárodní ochranu považoval správní orgán jeho obavy o život na Ukrajině, a to z důvodu publikací příspěvků zaměřených proti Rusku na jeho blogu. Dále se žalobce obával neznámých osob, které ho s manželkou po jejich přestěhování do Zakarpatské oblasti neustále sledovaly, rovněž z místních agentů SBU, kteří se o ně zajímali.
11. Správní orgán je přesvědčen, že si zaopatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, vycházel i z rozhodných částí spisového materiálu, vedeného k žádosti o mezinárodní ochranu manželky žalobce, skutkový stav proto považuje za dostatečně zjištěný. Žalobcem předložený dokument v ukrajinském jazyce byl přeložen, žalovaný však neshledal, že by dokazoval jakékoliv cílené pronásledování žalobce ze strany státních orgánů Ukrajiny.
12. Žalovaný zdůraznil, že námitky žalobce jsou v obecné rovině a s odkazem na ustálenou judikaturu tak nelze tvrdit, že by provedené dokazování nebylo dostatečné a skutková podstata, z níž bylo vycházeno, neměla oporu ve spise. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, srozumitelně ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč nelze žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. V řízení má povinnost tvrzení žadatel, který, jak již rovněž vyslovil NSS, svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalobce měl možnost uvést všechny podstatné skutečnosti i doložit veškeré podklady. K námitce o nesprávné aplikaci ust. § 14a zákona o azylu pak žalovaný odkazuje na str. 11 – 17 rozhodnutí, kde se udělením doplňkové ochrany zabýval podrobně, její podmínky však jako naplněné neshledal.
13. Žalovaný rovněž připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území ČR zcela výjimečným, v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené zákonem o pobytu cizinců. Potřeba legalizace zdejšího pobytu z důvodu tvrzeného zhoršení sociální a ekonomické situace v jiné části Ukrajiny v případě vnitřního přesídlení důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není, neboť toto řízení pobytové řízení cizinců nemůže suplovat.
14. Správní orgán nesouhlasí s námitkou neefektivnosti a nedostupnosti vnitřní ochrany a je přesvědčen, že jeho argumentace je v tomto směru v rozhodnutí na str. 11 – 14 dostatečná, proto na ni plně odkazuje. Z rozhodnutí je patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu žalobce a aplikaci právních předpisů, na základě nichž rozhodoval, námitky žalobce považuje za účelové a navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Jednání krajského soudu

15. Při jednání soudu dne 4. 11. 2019 zopakoval zástupce žalobce podstatu žalobních námitek, pověřená pracovnice žalovaného odkázala na vyjádření ve věci (shora), s tím, že toto považuje za podrobné a vyčerpávající.
16. Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce poskytl žalovanému údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 1. 2018, kdy uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání. Nikdy nebyl politicky angažován. Je ženatý, jeho žena žádá o mezinárodní ochranu současně s ním. Má dceru (1979), která žije nyní v Rusku. Naposledy pobýval na Ukrajině v Užhorodu, do ČR přicestoval na pracovní vízum. Důvody odjezdu ze země má obdobné jako jeho manželka, jsou prostě proevropské. Žalobce je blogger, psal články o Rusku, na své články dostával odpovědi. Na Donbasu žije mnoho Rusů, kteří nejsou Slované, jsou to zloději a

násilníci. Pro Ukrajinu bude těžké se z tohoto dostat, je tam 30 % Rusů. Žalobce si myslí, že zem čeká válka. Dále uvedl, že je stačila jedna žena varovat a proto utekli, jeden měsíc žili ve Starobilsku, pak v Kyjevě, tam jim řekli, ať si v Luhansku vyřeší své problémy sami. Když manželka hovořila s příbuznými z Ruska, nejdříve se jí ukazovala ruská čísla, ale potom ukrajinská, byla zřejmě odposlouchávána. Když se přestěhovali do Chustu, našli si tam práci, všiml si auta, které ho sledovalo. Zeptal se, co tam dělají a řekli, že čekají na kamaráda, ale čekali tam stále, byli to profesionálové, poté jim začali volat. Špatně se k nim chovali i na Zakarpatsku, tam žijí lidé s proruskými názory, jsou ale v jiném postavení, než rodina žalobce. Oni se mohou stěhovat, kam chtějí, v té době stále chodil s manželkou, neboť je sledovala auta se zatemněnými okny. V tu dobu u nich ještě fungoval YANDEX, někdo pronikl do žalobcova emailu, a tak o nich vědí, kde jsou. Začali jim volat, říkali, že jsou z SBU. Když se procházeli v parku, viděli separatisty, byli to kolaboranti, čekali na Rusy, mluvili o tom, že přijdou a nebáli se, že je někdo uslyší. Bezpečnost na Ukrajině nelze najít nikde.

17. V rámci pohovoru téhož dne žalobce sdělil, že před odjezdem z Luhansku byl ředitelem stavební firmy, v Užhorodu naposledy pracoval jako manažer typografické firmy. S manželkou žili v Luhansku, pak v centru pro běžence ve Starobylsku. Poté žili v Kyjevské oblasti ve vesnici Rudé Silo, v Chustu v Zakarpatí a Vinogradově a poté v Užhorodu, celé to trvalo tři a půl roku. Všude ale byly problémy, nebyla práce, žalobce má vysoké vzdělání, přesto to bylo těžké. Peníze, poslané do Užhorodu EU se rozkradly, bylo jich tam 70 lidí a žádný nic nedostal. Stále je někdo sledoval, manželku vyfotil mladík, který vystoupil z auta a zase odjel. Ti lidé vypadali jako zločinci, Mercedes 500 v černé barvě je sledoval stále, manželku přímo před prací srazil cyklista, nikdo nechápal, proč a jak se to mohlo stát. Rozhodli se najít si tu práci a žádat o ochranu. Žalobce plánuje spolupráci s nějakými stavebními společnostmi. Myslí si, že je mohou hledat i zde, ale bude to pro ně těžší, jsou to primitivnější lidé a hledají tu lidi. Se svými příbuznými na Ukrajině se nestýká, jsou to příznivci separatistů. V Zakarpatsku pracovali fyzicky, pak odpočívali, kultura tam žádná nebyla a lidé jim nerozuměli. Pokud by se přestěhovali, musí se ihned zaregistrovat a nemohou nikam vyjíždět, mají omezená práva. Žalobce se vrátit nemůže, za to, co psal o Rusku, by ho zabili, vyhrožovali mu. Z SBU mu 6x volali a jednou za ním přišel člověk a varoval ho. Zabít by ho mohli, protože je jedním z těch, co plivou na Rusko, říká o něm pravdu. Své blogy psal na YANDEX, který před 2 roky zrušili, na Ukrajinu se nemá proč a kam vrátit. Také neví, zda by případně mohl z Ukrajiny odjet. V Kyjevě je to ještě horší než na Zakarpatsku, přestěhoval se tam celý ruský svět, asi tam neorganizují nic dobrého, dochází k vraždám, výbuchům, je to nebezpečné místo. V Charkově je hodně ruskojazyčných, žalobce se tam nechce vrátit.
18. Soud konstatoval, že součástí správního spisu je i žádost manželky žalobce a její výpovědi. Dále jsou přítomny podkladové zprávy o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen dne 25. 6. 2018.
19. Žalobce vypověděl, že na Slovensko jel, neboť tam měl služební cestu, v ČR měl domluvenou práci. Na Slovensku byl dvakrát, poprvé jel s manželkou, jednalo se o zjištění pracovních podmínek pro firmu, u níž byl zaměstnán, v té době ale již probíhala příprava dokumentů pro odjezd do ČR. Na Slovensku byl v říjnu 2017 a zdržel se tam asi 6 hodin. K dotazu svého zástupce pak žalobce uvedl, že do Luhanska se vrátit nemůže,

nic dobrého by je tam nečekalo, všichni je tam znají, manželku někdo fotografoval a ty fotky byly jistě předány. Myslí si, že by jim mohlo jít o život.

20. V závěrečném návrhu zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce pochází z Luhanska, kde probíhá válečný konflikt, je tak ohrožen na životě. Vzhledem k tomu, že tam panuje bezprávní separatistů a žalobce byl znám tím, že publikoval své články proti Rusku. Když se pokusil o vnitřní přesídlení, pobýval s manželkou na několika místech, vždy jim ale bylo připomínáno, že jsou z Doněcké oblasti a lidí je proto podezřívali z proruského směřování, neboť hovořili rusky. Otázka vnitřního přesídlení není žalovaným posouzena komplexně, nebyla hodnocena bezpečnost žadatelů, jejich možné sžití s domácím obyvatelstvem z ekonomického důvodu, ani nebyl hodnocen stav dodržování lidských práv. Nabídnuto jim bylo pouze ubytování bez vody a tepla, nebyla jim poskytnuta hypotéka či půjčka. Mezi tvrzenými možnostmi žalovaným a realitou je rozpor. O dávky se žalobce soudil, ale stejně je neobdržel. Situace je pak problematická i z pohledu bezpečnostního, ti, kteří jim vyhrožovali, by mohli své výhrůžky naplnit, možnost bezpečného návratu proto též považuje žalobce za nedostatečně vyhodnocenou. Žalobce dospěl po opakovaných pokusech k závěru, že přesídlení na Ukrajině není bezpečné a bez problémů realizovatelné, žalovaný upřednostnil informace z použitých zdrojů, ale sdělení a zprávy žalobce dostatečně nevyhodnotil. Žalobce trvá na svém návrhu, na náhradě nákladů řízení účtuje jízdné vlakem z Jaroměře do Hradce Králové a zpět v ceně 2 x 30,- Kč, na náhradě nákladů právního zastoupení jeden právní úkon, režijní paušál a DPH.
21. Pověřená pracovnice žalovaného upozornila, že žalobce popisoval problémy se soukromými osobami v obecné rovině, nekonkrétně, v rozporu s dosavadní judikaturou pak nehledal ani případnou ochranu v zemi původu. Mezi výpověďmi manželů existují v určitých směrech rozpory, žalobce se v průběhu řízení o dávkách vůbec nezmínil. Problematika vnitřního přesídlení je vyargumentována v rozhodnutí na str. 11 – 17, včetně problémů ekonomických, navíc, ekonomická nouze není azylově relevantním důvodem. Odkázala rovněž na judikaturu NSS, která zdůrazňuje bezprostřednost žádosti o mezinárodní ochranu, kdežto žalobce zde 3 měsíce pracoval a svoji žádost podal až poté. Jedná se tak o snahu o legalizaci zdejšího pobytu, k níž však zákon o azylu nemůže sloužit. Problém vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině je již konstatní judikaturou vyřešen, je navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení žalovaný nežádal.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
23. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
  - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

24. Žalobce zejména namítal, že žalovaný se řádně a úplně nevypořádal s jeho sděleními o praktické nemožnosti reálného vnitřního přesídlení a v tomto směru těžil pouze z podkladů, které sám shromáždil, žalobcovy připomínky nebral v úvahu. Namítal tedy bagatelizaci jím sdělených skutečností a rovněž nebyl srovnán s hodnocením žalovaného co do hrozby vážné újmy v případě návratu žalobce a jeho manželky do země původu.

25. Krajský soud z napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu zjistil, že žalovaný těžil jak z výpovědi žalobce, tak výpovědi jeho manželky paní T. N., v neposlední řadě pak z podkladových zpráv mapujících situaci v zemi původu, aktuálně k době rozhodování správního orgánu. Tyto podklady jsou obsaženy v Protokolu o seznámení s podklady

rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 25. 6. 2018, kdy žalobce uvedl, že se s nimi nechce blíže seznamovat, ani se k nim vyjadřovat, neboť situaci na Ukrajině zná. Nežádal ani žádné jejich doplnění. Zde soud zdůrazňuje, že je přesvědčen, že se jednalo o podklady různorodého původu, neboť jimi byly materiály MV Velké Británie, Freedom House, norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO), Amnesty International, dále též OAMP a MZV ČR. O jejich objektivitě a dostatečnosti tedy neměl soud vážnějších pochyb a je přesvědčen, že jejich různorodost plně odpovídá požadavku současné judikatury. Jejich výčet lze též vysledovat na str. 3 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí a jednotlivé odkazy u každé hodnocené problematiky z celého průběhu rozhodnutí.

26. K materiálu, který předložil žalobce správnímu orgánu v průběhu řízení, který vyzývá čerkaské kozáky, aby se přidali na stranu Ukrajiny, žalovaný konstatoval, že k němu nepřihlížel z toho důvodu, že z něho není patrné, zda se jedná o dopis, který měl žalobce odeslat v r. 2014 atamanovi, a je tak pro dosvědčení azylově relevantních důvodů na straně žalobce neprůkazný. Se závěrem žalovaného soud souhlasí.
27. Pokud žalobce tvrdil, že měl ve vlasti problémy kvůli své publikační činnosti, a z toho dovozoval naplnění podmínek azylově relevantního pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, je krajský soud přesvědčen, že tomuto problému se žalovaný věnoval velmi důsledně a podrobně, a to na str. 4 – 9 rozhodnutí, vydaného ve věci dne 9. 7. 2018. V této části rozhodnutí žalovaný hodnotil i žalobcem uváděné obavy z neznámých osob, které manžele sledovaly po jejich přestěhování v rámci Ukrajiny. Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil žádnou politickou angažovanost či uplatňování politických práv a svobod, dospěl soud k shodnému závěru s žalovaným, že podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu v daném případě naplněny nejsou. K obavám z pronásledování z důvodů, upravených § 12 písm. b) pak žalovaný zhodnotil po provedeném řízení žalobcem uváděné skutečnosti o jeho publikační činnosti na serveru Yandex jako poněkud nedůvěryhodné, a to s odkazem na to, že žalobce nebyl schopen žádnou ze svých tvrzených publikačních aktivit blíže rozvést či jakkoliv doložit, nesdělil ani, co konkrétně mělo být obsahem tvrzených článků. Za takového stavu pak, i s ohledem na to, že naposledy měl žalobce na uvedeném serveru publikovat v r. 2014, dospěl soud k závěru, že tyto žalobcem sdělené informace zcela jistě nemohou vést k závěru o relevantnosti jeho případných obav z pronásledování ve smyslu cit. ustanovení.
28. Jak dále žalovaný hodnotil žalobcem uváděné problémy se soukromými osobami, které však neuměl přesně zařadit, i s tímto žalobcem uváděným důvodem se žalovaný, dle přesvědčení soudu, vypořádal dostatečně a vyčerpávajícím způsobem, neboť lze říci, že žalobce v tomto směru hovořil spíše obecně, s problémem se neobrátil nikam o pomoc, a oficiálně s SBU či policií žádné problémy neměl. Problematiku správní orgán vypořádal dostatečně na str. 5, a to i s odkazem na rozhodnutí NSS.
29. K žalobcem namítanému nedostatečnému hodnocení nemožnosti uspokojivého vnitřního přesídlení občanů, pocházejících z východní části Ukrajiny pak žalovaný velmi podrobně čerpal zejména z podkladů, které za tímto účelem shromáždil. Zdůvodnil, proč nemůže za azylově relevantní považovat případný nedostatek adekvátních pracovních příležitostí, či nepříznivý ekonomický dopad na situaci rodiny, neboť toto nejsou důvody, které upravuje zákon o azylu jako důvody, azylově relevantně ohrožující život a zdraví obyvatel určité země. I tak však žalobce zaměstnání získal, a pokud si stěžoval na přístup místních obyvatel k přesídlencům, zde je zcela adekvátní připomínka správního orgánu

na rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 30. 10. 2001, čj. 7 A 754/2000, a to i v návaznosti na Úmluvu o právním postavení uprchlíků tak, jak zmiňuje žalovaný na str. 7.

30. Na str. 8 konečně žalovaný poukazuje na rozpory ve výpovědích manželů ohledně některých momentů, zejména např. incidentu srážky manželky s cyklistou, kdy toto nebylo nikde ohlášeno a v té době již měli mít manželé každým dnem vyřízena pracovní víza do ČR.
31. Krajský soud proto ze všech výše uvedených důvodů považuje žalobní námitku o tom, že žalovaný čerpal pouze z materiálů, které shromáždil a výpověď žalobce nebral v úvahu, za zcela nadsazenou a nedůvodnou. Z průběhu rozhodnutí, které bylo k žádosti žalobce žalovaným vypracováno právě naopak plyne, že správní orgán se ke každé žalobcem uváděné skutečnosti velmi podrobně vyjádřil a samozřejmě, čerpal k jednotlivým skutečnostem z podkladů, které se příslušným problémem a situací v materiálech zabývají. K tomu však oficiální podklady a zprávy o zemi původu z různých zdrojů slouží a současná judikatura takové porovnání vyžaduje. V neposlední řadě žalovaný dospěl po odůvodnění úvaze na str. 9 rozhodnutí k závěru, že žalobce nepřísluší na Ukrajině k žádné znevýhodněné či cíleně diskriminované skupině osob, ať již z důvodu své národnosti, státní příslušnosti, vyznání či jazyka.
32. Podmínky azylu dle § 14 zákona o azylu v případě manželů naplněny nejsou, a to s ohledem na jejich věk i zdravotní stav, zjištěny nebyly ani žádné jiné důvody, hodné zvláštního zřetele. Žalobce pak bez dalšího nesplňuje podmínky § 13 či 14b, jak výše uvedeny.
33. Správní orgán hodnotil situaci v zemi původu žalobce k aktuální době svého rozhodování za účelem zjištění, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí některá z vážných okolností hrozby újmy na zdraví a životě, upravená ustanovením § 14a zákona o azylu. Žalovaný dle přesvědčení soudu adekvátně odkázal zejména na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a dále na znění Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, z nichž jasně vyplývá, že hrozba nebezpečí by musela dosáhnout mimořádného stupně, takové ohrožení života a zdraví žalobce a jeho manželky však shledáno nebylo a též z žádných skutečností, které žalobce v průběhu správního řízení zmínil, nelze vyvodit. Není úlohou krajského soudu opakovat argumentaci žalovaného, soud se proto omezil na konstatování, že odůvodnění nenaplnění podmínek § 14a zákona o azylu je v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečné. Správní orgán vypořádal jak situaci manželů v Luhansku, kde měli trvalý pobyt, tak i situaci různých ústrků z řad spoluobytel a obecnou situaci v západní části země, kde žalobci hledali bezpečí a případný nový domov. Jejich výpovědi však směřovaly spíše k závěru o propadu sociálněekonomické situace, kterou ovšem nelze hodnotit z pohledu azylové relevance, neboť, jak výše uvedena jednotlivá ustanovení zákona o azylu, takový důvod pro udělení mezinárodní ochrany shledat nelze. Správní orgán při hodnocení této situace samozřejmě čerpal objektivní informace z výše uvedených podkladů, tyto porovnal s výpověďmi manželů, a je samozřejmé, že praktická situace, o které hovořili, se může v jednotlivostech odlišovat od obecnějšího hodnocení mezinárodních orgánů a organizací, které situaci v zemi dlouhodobě monitorují. Nicméně ani tak nemohl po přezkoumání věci dospět soud k závěru, odlišnému od závěrů žalovaného po provedeném správním řízení. Žalovaný na str. 10 – 18 ve věci vydaného rozhodnutí podrobně odůvodnil neshledání žádného azylově relevantního důvodu pro udělení doplňkové ochrany a soud doplňuje, že jeho závěry jsou v souladu

s dlouhodobým hodnocením bezpečnosti případného návratu občanů na Ukrajinu jak Nejvyšším správním soudem, tak mnohými rozhodnutími soudů krajských.

34. Z uvedených důvodů tedy po projednání a přezkoumání věci soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

VI. Náklady řízení

35. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správní orgán, který ve věci úspěch měl, náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. listopadu 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně